

Unica Zürn – Les Trompetes de Jericó

Ja han sonat nou vegades, i tanmateix, no es decideix a obrir els ulls a la llum d'aquest món. Fa nou mesos que visc unida amb una intimitat esgarrifosa al meu infant nonat. La gran bossa amniòtica, d'una lluïssor apagada, va rebentar fent un soroll fort un matí de dimarts, a la claror freda de febrer. Sento des d'aleshores que l'infant m'esquinça, amb les manetes vermelles, la cortina de carn de les nombroses entranyes, a la recerca d'un esclat de llum en la seva foscor desconsolada. Neda pel meu cos inflat amb l'últim esforç d'un nedador neulit que està a punt d'ofegar-se i alena desesperadament com un peix que agonitza, arrossegat a la platja. Tot i que encara no ha nascut, ja ha de lluitar per la vida, i això li fa perdre les poques forces que té. Però és més tenaç del que em pensava, el bastard. Ara ha pres el camí prohibit del meu cor feble, com si aquest manyoc de músculs palpitants fos una àncora de salvació. Em forada el cor amb els ditets i s'hi agafa fort, com algú que s'aferra a la soga tibant de la seva força. L'assalt m'estremeix el cor, que vol deixar de bategar. M'inclino cap endavant, poso la boca damunt la panxa embotornada i crido fort i llargament per espantar l'albat. Han fugit els temps dolços de la pau juvenil, quan jo no tenia ventre ni entranyes i anava d'un amant a un altre a pas lleuger, delerosa d'agafar amb les dents la gran aventura que no es presentava. Qui va ser que em va fer aquest ésser execrable als setze anys d'edat? No me'n recordo. Eren molts els qui seguien el meu caminar airós, molts els qui anhelaven compartir les meves nits joves, molts els qui vaig deixar enrere amb els malucs paralitzats. És que no els vaig prohibir a tots que em fessin un fill? I ara la meua preuada llibertat, la llibertat dansadora d'una gata novella i altiva, està en perill, i per això resolc amb el cap fred que aquest nen ha de morir. Visc tota sola a la cambra d'una torre rodona. Els corbs negres són els meus únics amics. Arrogant, independent i jove, membre del club dels excèntrics, passo els dies com a mi m'agrada, sense fer res. Perduda en somnis salvatges i apassionats, no perdono al meu pare que m'engendrés. Va engendrar dins meu una malenconia tenebrosa i una ràbia encesa contra la vida. Un llegat insuperable. Quantes vegades no he volgut llançar-me per la finestra de la torre, només l'excés de peresa me n'ha fet desdir. M'hauria d'enterrar jo mateixa, perquè no conec ningú que pogués fer-ho en lloc meu. Detesto la idea de podrir-me al peu de la torre, a les gerderes. I si fossin els corbs, els meus enterradors? Però el problema que ara em preocupa és un altre: qui em deslliurarà d'aquest infant nonat? No sembla pas que tingui la intenció d'abandonar el meu cos, com si

presentís el destí que l'espera. Per vint-i-unena vegada m'enfilo a la taula alta on he fet l'últim àpat i salto a terra. Potser les batzegades fortes mouran el nen a sortir del ventre. Si no tingués tanta por del sofriment, agafaria el ganivet del pa, ben esmolat, i el faria servir per obrir-me la panxa, perquè aquest bastard que odio amb totes les forces sortís de dintre meu per aquest forat.

Un corb ha entrat volant per la finestra i pica trossets de carn que troba al plat. Fes tranquil·la, bestiola, tant tu com jo ens ho hem guanyat a pols. El campanar toca les vuit del vespre, i les manetes vermelles de l'infant continuen esquinçant-me els nombrosos ventricles batejants del cor, que es distenen i es tornen a contreure a un ritme lent. El pes del fill indesitjat m'oprimeix el pit de mala manera. Si el porto tan amunt del cos, potser el puc infantar per la boca. Tinc un oncle que als seixanta-sis anys va donar a llum la seva filla per l'orella. (Aquesta mena de destreses són una peculiaritat de la nostra família.) Més endavant posaré en escrit la història de l'oncle. Llanço un xiscle estremidor per exhortar la criatura a enfilarse'm pel coll dilatat. És un turment horrible que aquest Satanàs no em vulgui deixar. Com si presentís la preciosa fi que li preparo. Des del primer mes de l'embaràs, he somiat que moria d'una manera infinitament lenta i solemne. Aquest albat, que dia rere dia, des de fa nou mesos, em xucla la força de la carn i dels ossos, morirà més a poc a poc que un cargol que recorre coixejant un camí de mil milles. Cerimoniosament, en repartiré les restes esbocinades i sangonoses en set paquets que enviaré als meus últims set amants. Potser és fill de tots set alhora. Perquè aquests homes només podien concebre un fill cada un. Cau el dia i el meu estat no ha canviat gens. M'he de posar de cap per avall, com el meu oncle, per provocar l'infantament? Sento que m'ofego, com si la tràquea se m'obstruís. Els cabells, llargs i bonics, se'm xopen de por i de suor. Els dits, nobles i llargs, se m'arronsen. Noto el pes de la mort, com si tingués els dies comptats. Una fúria salvatge em revolta contra el fruit no del meu si, sinó del meu coll, i penso que donaria el que fos per recuperar la condició de verge.

*

La meva odiosa ciutat viu de les renyines de coixí. Els pesants i deformes gerros de plom del Vaticà xopen els bordells de manera que les dones de vida alegre s'arruen al carrer xisclant. Una nova llei, que ha d'obeir tothom, prohibeix resar. No fa gaire van prohibir als

gats enganxar cartells. La vida és d'ungüent? No! Aquesta vida consisteix en una cadena de rates grunyidores, tremoloses i pestilents. Coneixes el pare llanut? Està carregat d'escombres i escombria els excusats. És pà·lid i tremola de l'esforç que fa per mantenir el cap damunt els excrements. El pare llanut és el pare de l'esperit del blat. Quin bé de Déu de família! Té la mania d'interdir tota forma d'esbargiment. És el nostre alcalde honorable. Ja veieu a quina gentussa es reten honors i lloances a la nostra ciutat. Consent que les trompetes de Jericó sonin tres vegades al mes i celebra que la gent tremoli de por i es pensi que el món s'acaba. Un gran arc de Sant Martí corona la seva cadira estranguladora, feta d'or. Llamps i trons volten el seu tron. Nosaltres som cucs ploramiques als seus peus. Ell és l'odiat tirà, immensament ric. I tanmateix, escombria els excusats. Treu l'or de les butxaques dels ciutadans i està convençut que morirà de gana. N'hi ha que diuen que és boig, cosa que m'agradaria creure. Però espera't, pare llanut. La teva desfeta al nivell de la nostra ciutat és molt a prop. Els polls per a ús militar ja circulen pels carrers. La població s'arma en secret. Encara que diguin que és invulnerable, sembla que té un punt de la mida d'un penic al mugró dret que seria especialment sensible a una punyalada precisa. Però amoïna veure com els habitants arriben a témer el pare llanut. Fa massa temps que està al poder.

Quan el tinguem premsat contra la paret, provarà d'escapar-se com un xai enrederit. Fa anys que predica l'elogi de la utilitat, encara que tota persona raonable sap que la utilitat és la mare de tots els mals.

Quan l'hàgim vençut —perquè és incommensurablement fort— la seva mortalla, feta de lluentons vells, començarà a cantar de preocupació: «Oh mort, territori desconegut, el meu senyor es glaça com un cadàver. Tot temps és tot principi. La utilitat és un vici».

Llavors serà massa tard per al pare llanut.

Morirà. Altiu i glacial. Paciència!

Traducció d'Anna Soler Horta